

Arrest

nr. 255 141 van 27 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BEERDEN
Bampsiaan 19
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de eerste verzoekende partij (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2021 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 maart 2021 met nr. 250 974 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 9 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BEERDEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekers werden in 2006 toegelaten tot een verblijf in België.
- 1.2. Op 15 september 2011 werden verzoekers in het bevolkingsregister afgeschreven naar het buitenland.
- 1.3. Eerste verzoeker werd op 24 september 2012 terug in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze werd eenmalig verlengd, tot 21 juni 2014. Voor tweede verzoekster werd op 30 mei 2013 beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.4. Op ongekende datum keerden verzoekers terug naar Turkije.
- 1.5. In 2018 kwam eerste verzoeker opnieuw toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D als bedienaar van een erkende eredienst en werd hij in het bezit gesteld van een A-kaart waarvan de geldigheid op 5 december 2020 verstreek.
- 1.6. Eerste verzoeker diende op 22 oktober 2020 een aanvraag in tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur (meer dan 90 dagen) met gecombineerde vergunning (verlenging).
- 1.7. Het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse Overheid verklaarde de aanvraag op 22 oktober 2020 ontvankelijk.
- 1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: gemachtigde van de staatssecretaris) verzocht de diensten van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) om een advies om de aanvraag van een gecombineerde vergunning te kunnen beoordelen.
- 1.9. In zijn veiligheidsanalyse van 27 november 2020 is de VSSE van oordeel dat eerste verzoeker als propagandist dient te worden aanzien wegens zijn positie van autoriteit en referentie binnen de lokale gemeenschap als *Diyanet*-imam, die homofobie in ons land legitimeert en aanzet tot discriminatie.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 december 2020 een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48) waarbij de (verlenging van de) gecombineerde vergunning werd geweigerd. Eerste verzoeker werd hiervan op diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld. In dit schrijven werd verzoeker ook gewezen op de mogelijkheid dat hem een bevel zou worden gegeven om het grondgebied te verlaten en werd hem de kans geboden om in dit verband relevante elementen mee te delen. Het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingestelde beroep tot nietigverklaring tegen de voormelde beslissing tot weigering van verblijf werd verworpen bij arrestnr. 255 140 van 27 mei 2021.
- 1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 27 januari 2021 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoeker. Dit bevel werd hem op 4 februari 2021 ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.
- 1.12. Wat tweede verzoekster betreft, die op ongekende datum opnieuw werd toegelaten tot een verblijf in functie van eerste verzoeker, trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 28 januari 2021 een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden haar op 4 februari 2021 ter kennis gebracht. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.
- 1.13. De termijn voor tenuitvoerlegging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 6 april 2021. De Turkse vertegenwoordiging in België bevestigde op 22 april 2021 dat eerste verzoeker op 5 april 2021 het Belgische grondgebied heeft verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten

2.1.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de

vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, p. 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Blijkens de rechtspraak van de Raad van State beschikt een verzoekende partij over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: vooreerst dient zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden; voorts moet de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook (RvS 15 januari 2019, nr. 243.406 (AV)).

Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en moet behouden blijven tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert dat meer moet zijn dan de genoegdoening, verbonden met het horen onwettig verklaren van de bestreden beslissing (*cf.* RvS 13 januari 2004, nr. 127.068). De finaliteit van het vernietigingscontentieux bestaat erin onwettige rechtshandelingen met terugwerkende kracht uit de rechtsorde te bannen. Het ingeroepen belang dient in relatie tot die finaliteit te staan (RvS 30 december 2014, nr. 229.716).

2.1.2. De raadsman van verzoekers bevestigt ter terechtzitting dat verzoekers op 5 april 2021 "*tegen heug en meug*" gevolg hebben gegeven aan de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij specificeert dat verzoekers per auto vertrokken zijn naar Turkije. Er worden ter terechtzitting stukken neergelegd ter bevestiging van dit vertrek.

2.1.3. Nu verzoekers intussen zijn teruggekeerd naar Turkije, hebben de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten reeds volledige uitvoering gekregen. In deze situatie blijkt niet dat verzoekers nog een voldoende belang hebben bij de eventuele nietigverklaring ervan. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts één maal ten uitvoer worden gelegd (*cf.* RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Ter terechtzitting wordt de raadsman van verzoekers dan ook gevraagd om hun belang te actualiseren in zoverre zij opkomen tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.1.4. Wanneer hun belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moeten verzoekers daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van hun belang aantonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.1.5. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekers te willen verwijzen naar de argumentatie inzake het belang, zoals hij deze ontwikkelde in de zaak die handelt over de beslissing tot weigering van verblijf van eerste verzoeker, gekend onder bij de Raad onder rolnummer RvV 256 660.

2.1.6. Verweerder van zijn kant merkt op dat de bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer zijn verdwenen, gelet op hun tenuitvoerlegging, zodat geen voldoende belang meer voorhanden is.

2.1.7. De raadsman van verzoekers doelt aldus allereerst op een belang dat "*moreel en principieel*" van aard is. Volgens de raadsman bekleedt verzoeker een semi-diplomatieke positie, heeft hij het statuut van imam en was hij een vertegenwoordiger van *Diyamet* in België, waardoor hij een zeker aanzien geniet en een bepaalde fierheid heeft. In de eerdere beslissing tot weigering van verblijf werd hij echter beschuldigd van het aanzetten tot haat waarna in de pers een proces werd gevoerd, dat zelfs consequenties had voor de erkenning van zijn moskee, zo vervolgt de raadsman, zonder dat zijn cliënt zelf weerwoord heeft kunnen bieden of een persoonlijke uitleg heeft kunnen verschaffen. Daarnaast stipt de raadsman ook aan dat de zaak betrekking heeft op "*een zeer fundamenteel grondrechtendebat*", met name over de godsdienstvrijheid en over de vrijheid van meningsuiting. Met verwijzing naar de beginselen van de rechtstaat, geeft hij aan dat eerste verzoeker gerechtigd is zijn argumenten hieromtrent te zien beoordeeld worden door de Raad.

Met dit betoog wordt geargumenteed waarom verzoekers menen dat zij nog steeds gerechtigd zijn op een uitspraak van de Raad inzake het standpunt van het bestuur dat eerste verzoeker in het kader van zijn eerdere functie als imam in België aanzette tot haat. De motieven hieromtrent zijn opgenomen in de

voor eerste verzoeker genomen beslissing tot weigering van verblijf van 16 december 2020, beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voor eerste verzoeker steunt op artikel 13, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat hij langer in België verblijft dan de beperkte tijd dat hij werd toegelaten tot het verblijf, en strikt genomen niet op de vaststelling dat hij heeft aangezet tot haat. In het bevel, genomen in hoofde van tweede verzoekster, is hiervan evenmin sprake. Het ingeroepen belang is dus niet rechtstreeks verbonden met de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Zelfs indien aangenomen wordt dat het bevel voor eerste verzoeker wel is verbonden met de eerder voor hem genomen beslissing tot weigering van verblijf waarin de bewuste motieven zitten vervat, blijft de vaststelling overeind dat de bestreden bevelen reeds zijn uitgevoerd, wat de Raad niet ongedaan kan maken. Het nastreven van morele genoegdoening en het gevoerd willen zien worden van een grondrechtendebat over de godsdienstvrijheid en de vrijheid van meningsuiting, zijn in de voorliggende situatie in geen geval voordelen die rechtstreeks verbonden zijn aan het verdwijnen van de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer, maar hooguit aan het gegrond horen verklaren van een middel, wat niet als een rechtstreeks en actueel belang kan worden aanzien (RvS 8 december 2009, nr. 198.664; RvS 26 mei 2008, nr. 183.347; RvS 13 januari 2004, nr. 127.068).

De raadsman van verzoekers wijst verder op een onredelijk tijdsverloop tussen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de vaststelling van de onderhavige zaak voor de Raad, waardoor geen verdere verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Gelet op het feit dat er minder dan twee maanden zitten tussen het indienen van het beroep en de datum van de terechtzitting, is er geen sprake van een onredelijk tijdsverloop tussen het indienen van het beroep en de behandeling ervan. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt voorts dat de termijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten éénmalig werd verlengd tot 6 april 2021 "*in functie van de organisatie van de terugkeer naar hun herkomstland*". Verzoekers hebben zelf op 5 april 2021 het grondgebied verlaten. Het belang bij het beroep gaat geenszins teloor door het tijdsverloop, maar door het tussenkomende vertrek van verzoekers naar hun land van herkomst.

Vervolgens stelt de raadsman van verzoekers nog dat er geen sprake zou zijn van een vrijwillig vertrek, maar dat er tot vier maal toe gesprekken zijn geweest in zijn kantoor met de verantwoordelijken van SEFOR (bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken dat bijstand levert bij terugkeer) en dat ook *Diyamet* ten aanzien van eerste verzoeker zijn standpunt heeft benadrukt dat de wetgeving in het gastland moet worden nageleefd, waardoor er een zekere druk ontstond op verzoekers die hun vertrek heeft bespoedigd.

De raadsman geeft ter terechtzitting evenwel ook aan dat verzoekers de wetten van het Belgische volk wilden respecteren en ze op eigen initiatief het grondgebied hebben verlaten. Verzoekers hebben dus zelf volledige uitvoering gegeven aan de hen gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling volstaat als grondslag voor het verlies aan belang.

Ten slotte attendeert de raadsman van verzoekers de Raad op het feit dat zijn cliënten familie hebben in België en in de toekomst graag hun kinderen en kleinkinderen zouden komen bezoeken. Hij betoogt dat de bestreden bevelen problemen zouden kunnen opleveren om in de toekomst een visum te bekommen, waardoor zij naar zijn oordeel hun belang behouden bij het beroep.

De Raad stipt aan dat dit ingeroepen belang louter hypothetisch is. De verwijzing naar een mogelijke nieuwe negatieve beslissing in de toekomst, een weigering tot afgifte van een visum voor familiaal bezoek, komt neer op een puur hypothetisch en derhalve onaanvaardbaar belang (*cf.* RvS, nr. 11.397 van 7 juli 2015 (c)). Het staat allerminst vast dat verzoekers geen visum meer zouden kunnen verkrijgen in het kader van familiebezoek. Bovendien verschaft een gebeurlijke vernietiging van de bestreden bevelen verzoekers geen titel om België terug binnen te komen in het kader van familiebezoek, of er te verblijven (*cf.* RvS 26 april 2016, nr. 234.513).

De Raad besluit dat verzoekers niet aantonen dat een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden bevelen hen nog een concreet voordeel kan opleveren, gelet op de vaststelling dat deze bevelen reeds volledig zijn uitgevoerd.

2.1.8. Het beroep tot nietigverklaring is dan ook, nu verzoekers niet langer doen blijken van het rechtens vereiste actueel belang, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.2. Wat betreft de beslissing tot intrekking van verblijf van tweede verzoekster

2.2.1. Overeenkomstig artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.2.2. De Raad ontwaart in het verzoekschrift geen middel dat gericht is tegen de beslissing tot intrekking van verblijf van tweede verzoekster. De raadsman van verzoekers bevestigt dit uitdrukkelijk ter terechtzitting. Hij stelt dat deze beslissing een afgeleide beslissing is van de beslissing, zoals genomen voor de echtgenoot (eerste verzoeker). De Raad wijst erop dat dit niet tot gevolg heeft dat er in onderhavig verzoekschrift geen middelen moeten worden ontwikkeld tegen de beslissing tot intrekking van verblijf van tweede verzoekster. De Raad wijst er voor de volledigheid op dat het beroep tegen de bijlage 48 voor de echtgenoot bij het in punt 1.10. bedoelde arrestnr. 255 140 van 27 mei 2021 onontvankelijk werd verklaard wegens het gebrek aan belang, net zoals dit in het kader van huidig beroep het geval is voor het in hoofde van de echtgenoot (eerste verzoeker) genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3. Bij gebrek aan ontvankelijke middelen is het beroep evenmin ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot intrekking van verblijf van tweede verzoekster (*cf.* RvS 15 december 2015, nr. 233.258).

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,
dhr. F. TAMBORIJN,
mevr. I. CORNELIS,
dhr. K. VERKIMPEN,

kamervoorzitter.
rechter in vreemdelingenzaken.
rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA